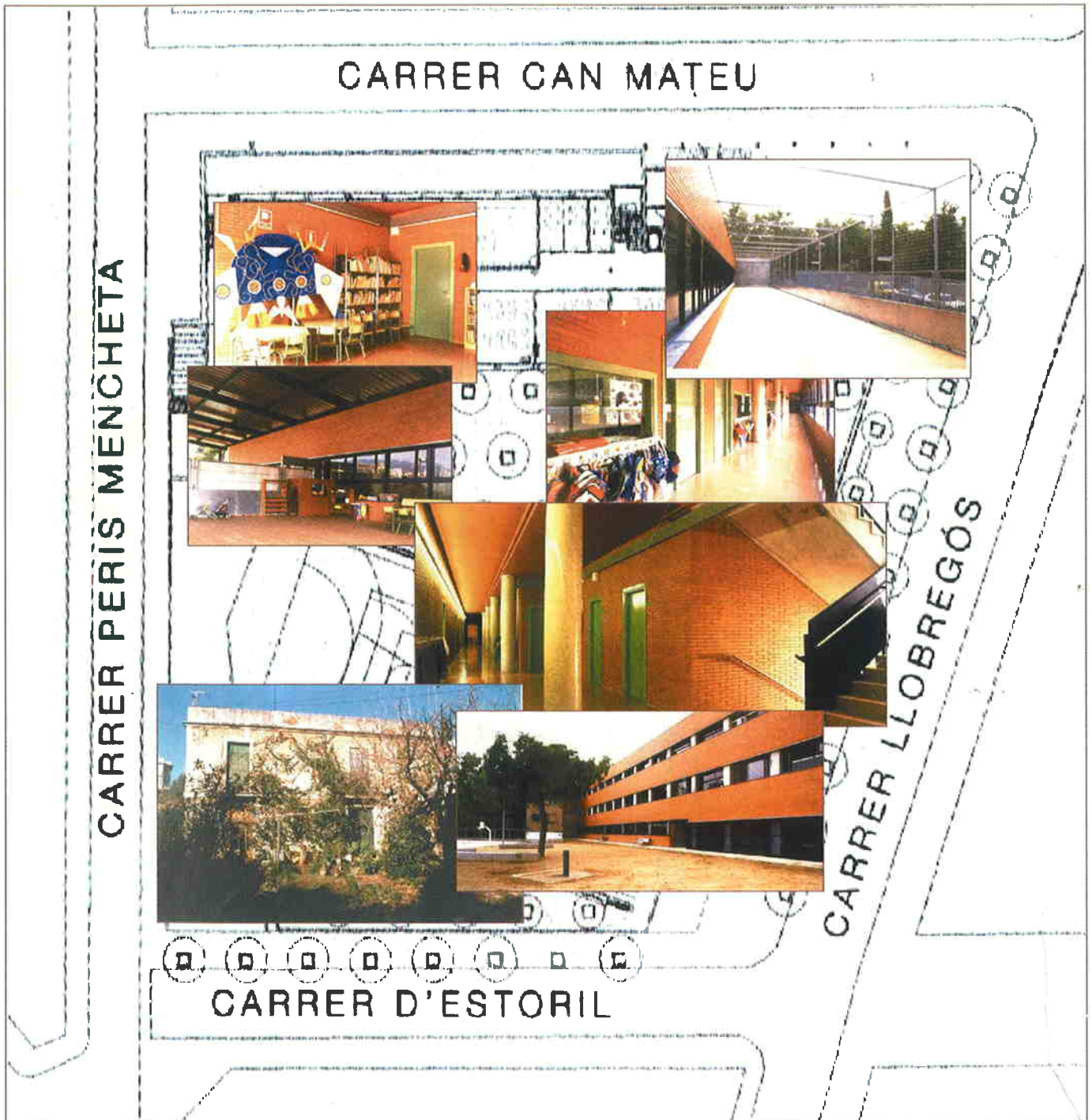

La **T** **RRENTERA**

REVISTA DE L'ESCOLA TORRENT DE CAN CARABASSA

Núm. 1 - febrer-2004

Per fi hem estrenat l'escola!!!

I val a dir que ens n'estem sortint prou bé. A hores d'ara, molts problemes inaugurals ja estan resolts i d'altres s'estan resolent. No hi ha dubte que a final de curs ja haurem assolit un ritme de funcionament que ens permetrà començar el proper curs a tota màquina. Comptem, com sempre, amb la il·lusió i professionalitat de totes les persones que conformen la nostra comunitat escolar.

Per donar empenta i ajudar a la tasca de «tirar del carro», com s'acostuma a dir, estem «els de la Revista». Així doncs l'escola TORRENT DE CAN CARABASSA tindrà una publicació pròpia: **LA TORRENTERA**.

L'equip de redacció vol que per mitjà d'aquesta publicació tots els que estem implicats en l'educació dels nens i nenes de l'escola, i ells també, naturalment, puguem expressar-nos, intercanviar opinions i experiències, conèixer-nos i trobar-nos per fer més forta la nostra petita comunitat educativa.

SUMARI

- Editorial
- Presentació
- El reportatge: El Torrent de Can Carabassa
- L'escola: una organització democràtica
- El temps de migdia
- Les bugaderes d'Horta: notícies de l'escola
- Obrim l'aula
- Parlem-ne: Les cadiretes infantils
- Què n'opinen els pares.
- La Caravana Solidària
- El pare carabasser diu...
- Nyam-nyam

Diem petita, tot i que en alguns moments podem tenir la sensació d'haver perdut l'ambient familiar de les escoles d'una línia de les quals provenim. Creiem que l'escola ha de continuar tenint l'aire familiar que a molts ens va fer decidir a l'hora d'escollir un centre per als nostres fills. Només hem de pensar que som més, som una família nombrosa. Això implica que hem de ser creatius per incorporar l'herència i el bagatge ple d'experiències de les dues escoles i per trobar fórmules noves que ens ajudin a avançar i a assolir nous reptes educatius. Dependrà de tots nosaltres, de la nostra actitud, de la nostra participació en totes les activitats que s'organitzin a l'escola el fet de continuar gaudint del tarannà familiar al Torrent de can Carabassa: sumar en lloc de restar.

Des de **LA TORRENTERA** us animem a que participeu en allò que pugueu. A la revista sempre mirarem de recollir totes les vostres propostes, articles, opinions i col·laboracions. Gràcies i bon curs.

Equip de redacció:

Maite Alcaine, Carme Ayuso, Lluís M. Bou, Pilar Chocarro, Roser Güell, Marta Jiménez, Marga Lostes, Isaura Molist, Montse Pallerols, Jordi Ribé, Roser Romero del Castillo, Anna Solana, Gemma Vernet, Miquel Viñals.

Els articles publicats reflecteixen l'opinió dels autors. Els articles que no van signats són responsabilitat de l'equip de redacció de la revista.

CEIP Torrent de Can Carabassa
C/ Llobregós, 17-21 08032 Barcelona

Telèfon: 934074316 Fax: 934074051
Tel. AMPA: 934074015
e-mail: ceipbatllori@centres.xtec.es
web: www.xtec.es/ceipbatllori

I ara parlem de La Torrentera.

La revista de l'escola, feta entre nenes, nens, mares, pares i mestres vol ser un instrument de participació, comunicació i també de diversió. Què trobareu a la revista?

Jordi

Pepa Carreras

Tindrà una sèrie de seccions fixes:

El Reportatge: parlarà sobre alguna persona de l'escola o del barri. En aquest primer número, però, amb motiu del centenari de l'annexió d'Horta a Barcelona, i celebrant la inauguració de l'escola, expliquem com era i què havia al Torrent de Can Carabassa.

Temps de Migdia: els monitors de menjador ens explicaran les seves històries.

Les bugaderes d'Horta: ens explicaran notícies de l'AMPA, de l'escola i qualsevol altra cosa que ens pugui interessar.

Obrim l'aula: totes les classes explicaran alguna experiència, al mensys una vegada al curs. Els grups que no trobeu ara, publicaran al proper número!

Parlem-ne: tractarem temes que afectin d'una manera o altra la nostra vida familiar. En aquesta ocasió parlem de la seguretat infantil en els viatges en cotxe. Preguntarem la vostra opinió i publicarem les respostes que hagin arribat a la redacció. Estigueu atents a les circulars que us farem arribar via "criatura missatgera".

El pare carabasser diu: què podem trobar d'interessant per ocupar el nostre temps lliure. Us animem a que ens expliqueu les vostres excursions, lectures, anades al cinema etc... perquè altres famílies puguin repetir.

Nyam-nyam: parlarem de qüestions d'alimentació, nutrició i aspectes relacionats amb el menjar.

Aquestes seran les seccions fixes, però cada número inclourà altres informacions, que qualsevol pot suggerir a través de la bústia de l'AMPA.

Des d'aquí, com no, convidem a participar a tothom qui estigui interessat, de manera habitual o només ocasionalment, segons els interessos de cadascú. Us garantim que, a més d'aprendre moltes coses, ens divertim molt.

Carme

Panoràmica d'Horta de 1910

(fotografies cedides per Jaume Caminal)

Marta

Dolors

Graziela

Foto: E. Reguant, 1954

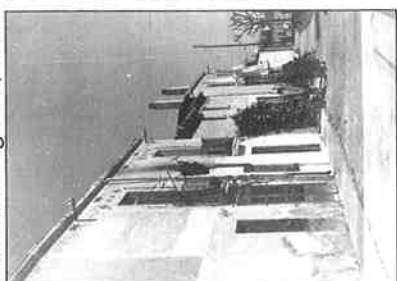

Foto: Jaume Caminal, 1997

Torrent de Can Carabassa

Can Carabassa

Carretera d'Horta (Pg. Maragall)

Turó de la Peira

Cases de les "bugaderes"
(carrer Aiguafreda)

Casetes del Torrent
de Can Carabassa

Can Fargas

EL TORRENT DE CAN CARABASSA

Avui dia la ciutat de Barcelona és un continu d'edificacions que van des del mar fins al peu de la serralada de Collserola, però si intentem imaginar-nos com era a inicis de segle XX, veurem com l'antic municipi d'Horta es trobava pràcticament aïllat "com un bolet", situat al nord-est respecte la ciutat de Barcelona. Baixar a Barcelona es convertia en un veritable periple, on els carros i les tartanes només podien transitar des de l'antic camí o carretera d'Horta, és a dir per l'actual Passeig de Maragall. El 1833 s'inaugurà el primer tramvia a vapor que anava a Sant Andreu, però no va ser fins el 1901 que es posà en funcionament el primer tramvia elèctric.

Si per algun motiu les barriades d'Horta gaudien de prosperitat, va ser pel fet d'assentar-se sobre un territori fèrtil i ric en aigua. Aquest fet afavorí la instal·lació -ja a finals de segle XVIII- d'indústries d'adoberia de pells, bòbiles, rajolereries o de les famoses bugaderes juntament a la tradicional explotació agrícola del conreu dels camps i l'horta.

La riera d'Horta va ser, per cabdal i longitud, un dels torrents més importants del territori barceloní. Baixava des de Collserola fins arribar a Horta per l'extrem oest, travessant el que avui és el carrer Tajo fins al carrer Cartellà, des d'on començava a davallar cap el Poble Nou -per la Rambla de Prim- fins desembocar directament al mar. Per l'extrem est d'Horta, baixava el Torrent de Mariner (el tram final encara correspon al carrer del mateix nom) que moria a la Riera d'Horta, més o menys al tram final del carrer Tajo on es forma un gran pendent fins arribar a l'actual Plaça de Castelao.

La nostra escola ha estat batejada amb el topònim de l'indret on es troba situada, és a dir amb el nom del Torrent de la Carabassa o de Can Carabassa. Aquest torrent, més petit que els dos anteriors, tenia el següent recorregut: baixava des del Carmel travessant la Rambla, seguia aproximadament paral·lel al pendent que després va ser el carrer Llobregós, desviant-

se una mica més a baix fins l'actual carrer de Peris Mencheta, passant per sota del Passeig de Maragall i continuant aproximadament entre els actuals carrers de Petrarca i Pitàgores fins desembocar a la Riera d'Horta (carrer Cartellà). Can Carabassa era el nom d'un antic mas, documentat ja a mitjan de segle XVII, que com moltes d'altres masies d'Horta conreava la vinya. Aquest mas va prendre el nom d'un dels seus propietaris, Josep Ignasi Carabassa, qui a finals de segle XVIII es va casar amb l'hereva de la finca. L'any 1909, l'empresari Carles Marés la va comprar reconvertint la masia en un gran casalot d'estil neoclàssic; enriquit a Cuba i als EUA, com d'altres "indianos", va establir la seva residència a Horta, que poc a poc s'anava convertint en un nucli de viles d'estiu pertanyent a la burgesia barcelonina. L'any 1954 els fills de Carles Marés vengueren la casa i els terrenys, amb els seus jardins i terres de conreu, als "hermanos" de la Sagrada Família, els quals van fundar l'escola "SAFA".

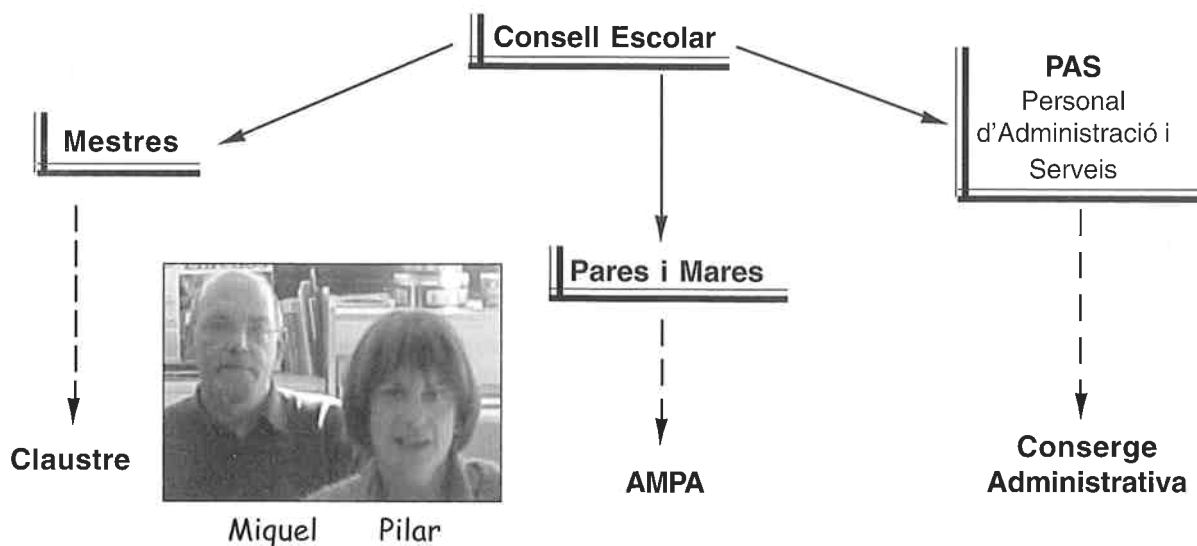
La urbanització del sector que es troba entre la Font d'en Fargues i Can Carabassa té el seu origen en la formació de la Cooperativa de Periodistes que va promoure la construcció de xalets per als seus socis a partir de l'any 1915. Aquest fet propicià l'obertura d'un dels carrers adjacents a la nostra escola: el carrer de Peris Mencheta, batejat amb el nom del conegut periodista i polític Francesc Peris i Mencheta (1844-1916) qui fundà el conegut diari "El Noticiero Universal" el 1888. L'abundància de corrents subterranis a Horta afavorí que durant molt de temps l'extracció d'aigua es realitzés mitjançant pous, tanmateix les aigües residuals anaven a parar a les antigues rieres creant veritables focus d'infecció. Fins la dècada de 1920, aproximadament, Horta no disposà de xarxa de clavegueram. El torrent de Can Carabassa no va ser canalitzat fins a l'any 1975, després de molt de temps de circular per un petit nucli de casetes amb hort.

Eva Gimeno
Historiadora

L'ESCOLA: UNA ORGANITZACIÓ DEMOCRÀTICA

Aprofitant que hem començat tots junts una etapa totalment nova fem un breu repàs, especialment per a les famílies que acaben de sumar-se a la nostra comunitat, de com funciona l'escola, la principal característica de la qual és la participació democràtica.

Al **Consell Escolar** trobem una representació dels diferents col·lectius que formen l'escola i és on es dona el vist-i-plau definitiu a les actuacions que defineixen la identitat de l'escola.

El Claustre està format per tots els mestres de l'Escola. És on s'organitza la tasca pedagògica: programació general, organització de l'horari, sortides, colònies, es defineixen els hàbits i valors que ha de transmetre l'escola... Vaja, que decideix quina mena i estil d'ensenyament - projecte educatiu- rebran els alumnes i com s'aplica.

Aquest equip de mestres té un equip directiu que gestiona el seu funcionament, no el dirigeix.

A la vegada els mestres estan distribuïts en els diferents cicles (Ed. Infantil, C. Inicial, C. Mitjà i C. Superior).

Els alumnes tenen, a partir de primer, uns delegats de classe que es reuneixen amb els altres delegats i els mestres per prendre decisions en alguns temes, iniciant-se així en el joc democràtic de participació i responsabilitat.

L'AMPA (Associació de Mares i Pares d'Alumnes). Els pares i les mares formen l'AMPA i, a través de la Junta escollida en assemblea, gestiona la contractació del servei de menjador (monitors i monitores, empresa de cuina, secretària de l'AMPA,...), organitza les activitats extraescolars i el casal d'estiu, prepara el pressupost econòmic d'aquesta gestió i fa un seguiment general del funcionament de l'escola.

El PAS el formen l'administrativa i la conserge. No tenen una organització reglada.

Tots aquests òrgans, en definitiva, tota aquesta gent, dibuixen la vida de la nostra escola, li donen caràcter i identitat i la fan especial: converteixen un projecte en

El Torrent de Can Carabassa.

I per tal de saber qui són els personatges que dia a dia viuen l'escola us oferim, repartits per tota la revista, la cara d'aquests dibuixants. Busqueu-los !!!

TEMPS DE MIGDIA

ON ENS HEM POSAT !!!

Hola a tothom,

Som el nou equip de monitors i monitores que vam començar aquest curs molt intrigats, angoixats, encuriosits...

Amb tot, després d'un trimestre, les nostres primeres impressions han canviat, tots aquests temors han desaparegut. En aquesta nova escola tenim un menjador gran, que funciona amb dos torns. També tenim una sala de monitors (és per a nosaltres sols) en la qual ens reunim, hi fem petar la xerrada i fins i tot cada monitor i monitora hi té el seu penjador per a poder-hi deixar la bata! Què dir d'aquestes bates! Noves, llampants ... **MOLT LLAMPANTS**, ideal per als nois, últim model... però molt útils per fer els tallers.

Fem diferents tipus de tallers: cuina, teatre, interculturalitat, manualitats, tots ells adaptats a les edats dels nens i nenes.

L'adaptació ha estat molt ràpida, ens hem avingut molt bé entre nosaltres, amb la cuina, amb els mestres, amb els nens i nenes.

Hi ha tan bon rotllo entre l'equip de monitors que fins i tot hem fet un equip de bàsquet del qual forma part la Grego ... **SOM ELS TORBELLINS** (ben endins). Per cert, estem buscant un espònsor !!!

Si algú vol jugar contra nosaltres, ja ho sabeu... parleu amb el nostre entrenador.

Bé, esperem que tot continuï igual o millor (sobretot la infraestructura).

Ens veiem a la propera !!!

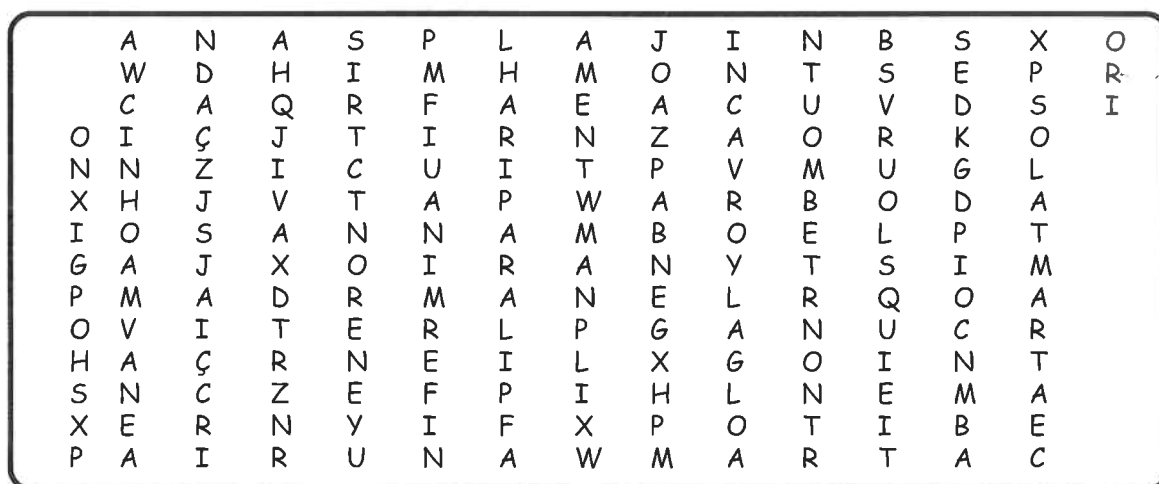

Lourdes

Mercè

Perquè ens aneu coneixent, aquí teniu una sopa de lletres on heu de descobrir el nom dels vint-i-quatre monitors i monitores que formem l'equip de mitja pensió de l'escola.

Marta O., Núria, Olga, Oriol, Marta C., Conxi, Manel, Mercè, Lourdes, Fermina, Montse, Meri, Mónica, Ana S., Pilar, Ainhoa, Anna M., Marta E., Xavi, Joan, Vane, Roser, Eva i Mireia.

L'equip de monitors i monitores

LES BUGADERES D'HORTA...

INUNDACIÓ A L'ESCOLA

Tots sabeu que el cap de setmana del 17-18 de gener, l'aigua va fer una excursió descontrolada per l'escola... Això va passar per la incorrecta instal·lació d'una bomba, que podia haver produït danys molt més greus, i ha estat la gota que ha fet vessar el got.

Immediatament, tant l'equip de mestres com l'AMPA hem començat diverses actuacions per tal de solucionar definitivament totes les mancances de l'edifici.

Fins ara, s'han fet les actuacions següents:

1. Avisos a tots els responsables/intervinents de l'obra (que van presentar-se a l'escola el dilluns)
2. Entrevista de l'equip directiu amb la delegada a Barcelona del Departament d'Ensenyament i petició d'una altra al Districte per exposar la situació.
3. Cartes al conseller d'Ensenyament i a la delegada d'Ensenyament.
4. Lliurament del dossier explicatiu (peritatges tècnics, relació i dossier fotogràfic de desperfectes, deficiències i mancances)
5. Petició de l'AMPA d'una entrevista també amb la delegada d'Ensenyament per concretar solucions i terminis.
6. Definició de l'estratègia a seguir i estudi de possibles accions.

La impressió obtinguda fins ara és que l'Administració té millor disposició que temps enrera. Hi ha el compromís de nomenar immediatament un interlocutor que s'encarregui d'impulsar la solució i fer el seguiment de totes les actuacions. Tenim molt clar, però, que no esperarem indefinidament. Utilitzarem totes les vies de diàleg, però recorrerem, si cal, a les mesures de pressió legals que calguin per reivindicar la seguretat dels nostres nens i nenes i la dignitat de l'escola pública. Us mantindrem informats.

Sandra Flors Núria Merche Carme S.

EXTRAESCOLAR PARES

Qui canta el seu mal espanta!

Veniu a guarir-vos dels vostres mals cantant amb nosaltres a la Coral de Can Carabassa.

A la Coral hi falta gent, sobretot homes! Com que no cal saber música, quants més serem, més riurem.

Veniu-hi, directament, els dimecres, a les 21 hores.

Matilde

Pepa
Carbonell

Mercè

Roser

Casal d'estiu:

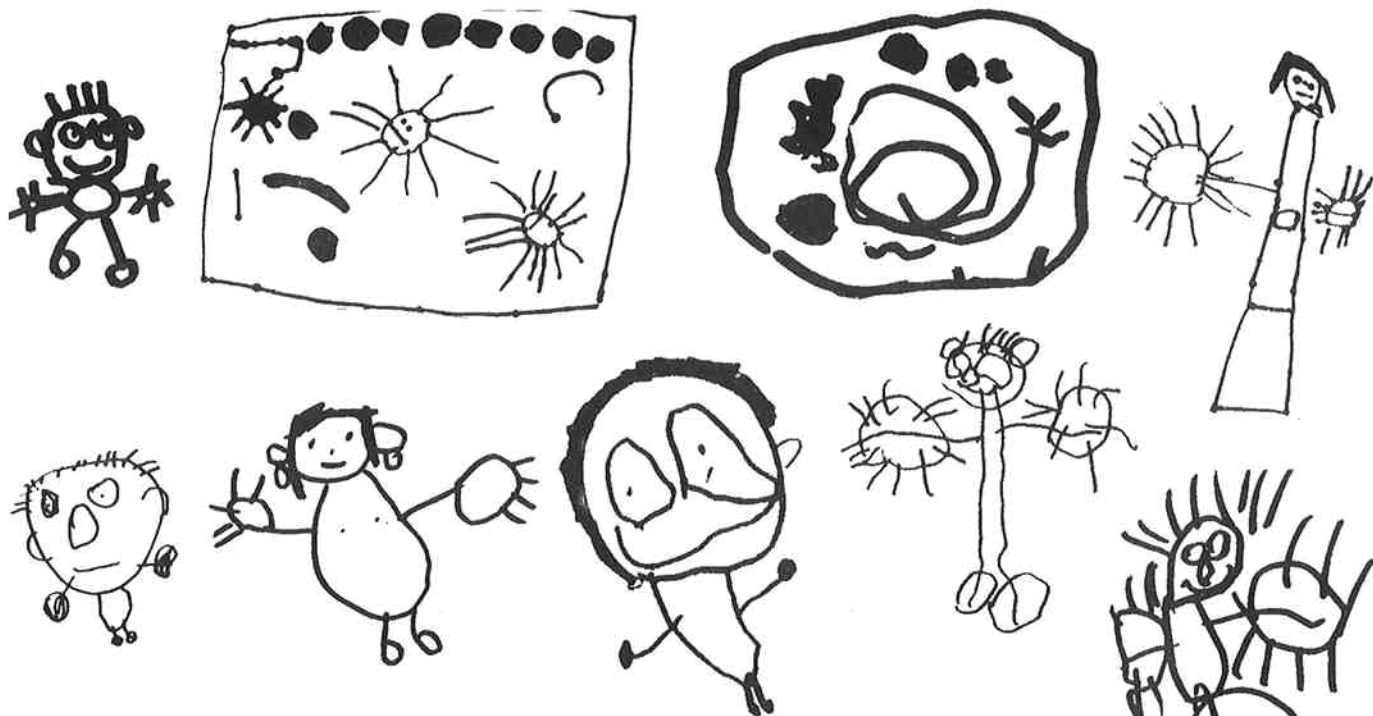
Recordeu que aquest any sí que hi haurà casal d'estiu a l'escola.

Estigueu atents!

Crida als pares i mares de 6è

El dia 2 de febrer es va convocar les famílies dels alumnes de 6è. Aquest és el seu últim any d'escola i creiem que els temes a tractar són d'interès comú. Només la meitat dels nens i nenes van estar representats i es van prendre decisions en nom de tots. S'han organitzat tres comissions on hi ha feina per a tothom. Informeu-vos, ens cal la vostra participació.

ELS NENS I NENES DE LES CLASSES
TORTUGUES I CARGOLS
HEM ANAT AL MUSEU MIRÓ.
HEM VIST QUADRES I ESCULTURES.
TAMBÉ HEM ANAT A VEURE
L'ESCUPTURA DE LA DONA I L'OCELL.
I ENS HA AGRADAT MOLT.
A L'ESCOLA ESTEM PINTANT
I FENT ESCULTURES,
SOM UNA MICA ARTISTES!.

Els nens i nenes de P4 (PINGÜINS I DOFINS) hem anat a l' AQUARIUM de Barcelona.

Un Capità ens ha explicat la història de la Sardina Tina que havia perdut la cua; l'hem ajudat a trobar-la, i hem après moltes coses:

- Els amb la cua amb forma de tisora corren més.

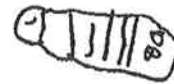
- Els peixos blaus i marrons viuen al mar Mediterrani, d'aigua freda.

- Els peixos de coloraines viuen al mar Tropical, d'aigua calenta.

- Els taurons mengen peix.

- L'estrella de mar neix d'un braç d'una altra estrella de mar.

- Els pingüins viuen al gel

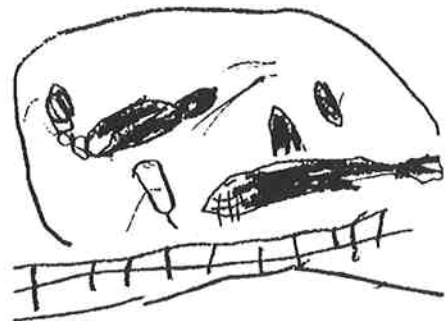

Helena

A l'altra part del planeta hi ha els pingüins, ens van dir que els escoltéssim...

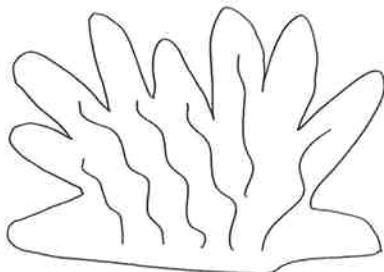
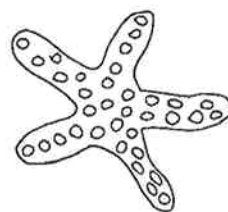
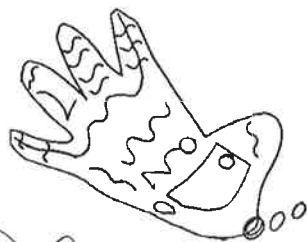

Mireia

I hem passat per sota dels taurons i les rajades:

Després, a la classe, hem fet els personatges del nostre Aquarium, resseguint les nostres mans

LLEONS I COCODRILS A LA CAIXA FÒRUM

HEM FET UN TALLER D'ART VISITANT DUES INSTAL·LACIONS BEN DIFERENTS I DESPRÉS A L'ESCOLA N'HEM PARLAT.

ESPAI DE DOLOR DE BEUYS

QUÈ ÉS EL DOLOR?

FA MAL, MAL DE PANXA, DE CAP, D'ORELLA...

SI PERÒ HI HA UN ALTRE TIPUS DE DOLOR, QUAN FA MAL EL COR I ESTEM TRISTOS, AVORRITS, SOLS...

EN AQUEST ESPAI HEM JUGAT MOLT I HO HEM PASSAT MOLT BÉ. HEM TOCAT TOTES LES PARETS I HEM FET UN RECTANGLE MÉS PETIT AL TERRA AMB CINTA ADHESIVA.

HEM JUGAT A OCUPAR TOT L'ESPAI AMB LES CAMES I ELS BRAÇOS. HA SIGUT DIVERTIT.

COM ÉS AQUEST ESPAI?

- LES PARETS, EL TERRA I EL SOSTRE SÓN DE PLOM.
- EL PLOM ÉS COM DE FERRO, DE COLOR GRIS.
- ÉS DUR I ESTÀ FRED. TOT TÉ FORMA DE RECTANGLE.
- NO HI HA FINESTRES, NI JOGUINES, NI MENJAR, NI LLIT.
- ÉS FOSC. NOMÉS HI HA UNA BOMBETA AL SOSTRE.
- NO HI HA SOROLL.
- SI HI ESTEM SOLS, ÉS AVORRIT.

EL JARDÍ SECRET DE ISOZAKI

Sortim a fora i busquem un JARDÍ, no el veiem està amagat i és secret PERQUÈ no hi vagi molta gent. només ho podem dir al pare, la mare i també als germans i germanes.

PUGEM LES ESCALES I TROBEM EL JARDÍ

- ÉS UN LLOC PLE DE LLUM, SENTIM SOROLL, LES VEUS DE LA GENT.
- ESTÀ FET DE PEDRA BLANCA.
- HI HA PARETS I TERRA AMB AIGUA.
- TÉ UNS RECTANGLES PER PODER PASSAR PER SOBRE L'AIGUA I NO MULLAR-NOS. ÉS DIVERTIT PASSAR-HI.
- NO HI HA SOSTRE, ES VEU EL CEL, ELS NÚVOLS QUE ES MOUEN, DOS AVIONS QUE PASSEN I DEIXEN UNA RATLLA EN EL CEL I ALGUNS OCELLS VOLANT.

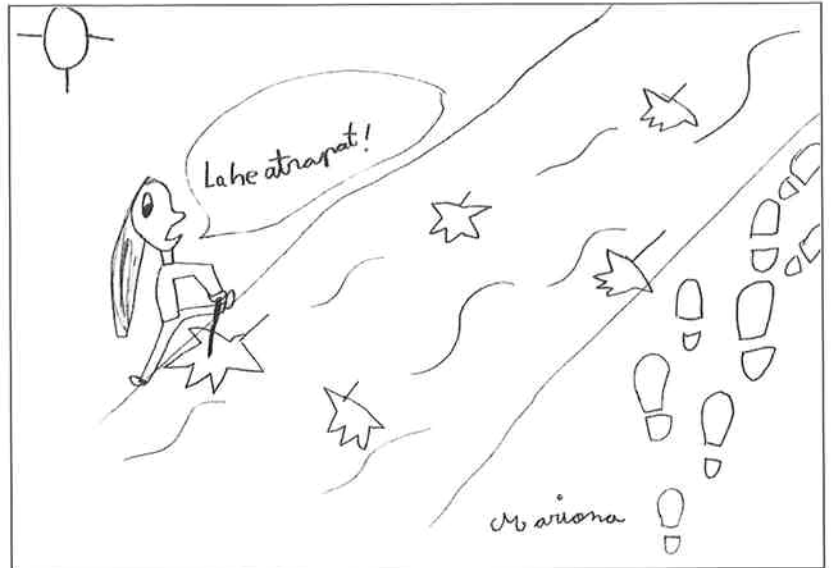
ENS HA AGRADAT MOLT DESCOBRIR AQUEST JARDÍ SECRET.

SORTIDA A GUALBA

El dijous 20 de novembre els cursos de 1r i 2n vam sortir de BCN. Vam agafar l'autocar i vam arribar a Gualba. Allà vam esmorzar en unes taules que feien forma de bolet i després vam fer una excursió molt llarga.

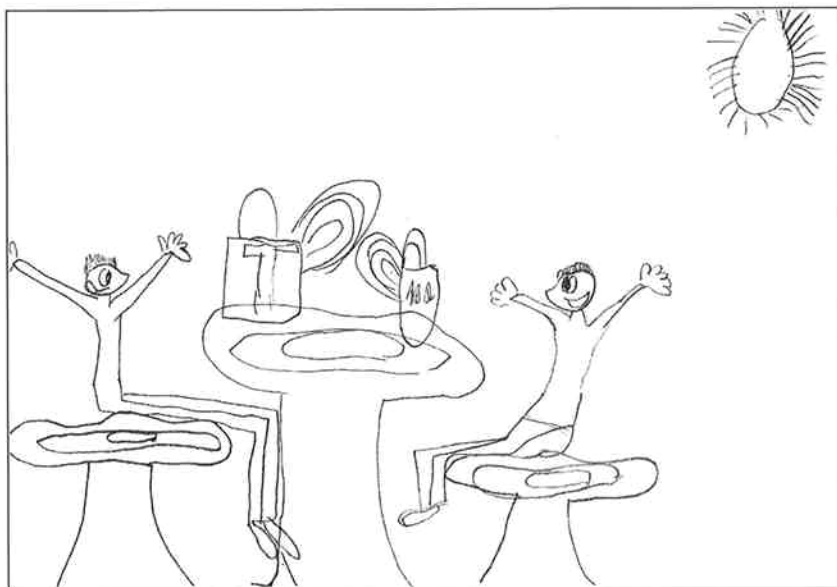
A l'excursió ens vam trobar moltes fonts i vam veure el tren cremallera. A dalt de tot de la muntanya ens vam trobar molts pocs senglars a un tancat. Vam poder donar-los glans i hi havia porcs senglars petits i grans.

Durant tota l'excursió vam trobar diferents arbres com: el castanyer, el plataner, el roure, l'alzina surera i un arbust que el seu fruit es diu cireres d'arboç.

Després vam baixar a dinar a les taules en forma de bolet. Vam jugar en el riu i un nen es va mullar. També vam jugar amb la pilota que va caure al riu fins que una monitora la va poder agafar. Vam jugar amb pedres grans.

Finalment vam anar a jugar al parc fins que va arribar l'autocar. Ens ho vam passar molt bé i vam tornar a l'escola.

Al cap d'uns dies vam fer dos grans murals i cadascú va fer un text de Gualba.

Aquest és el resum de la nostra feina sobre Gualba fet per la classe dels mags.

En homenatge a Miquel Martí i Pol

Quan va morir en Martí Pol a la classe dels Grumets vam llegir i comentar alguns dels seus poemes i tot fent bromes amb el que parla de les croquetes, ens va venir la inspiració per fer poesies del menjar.

ELS FREDOLICS

UN BON DIA DE TARDOR,
VAM TROBAR MOLTS FREDOLICS.
DE LA CUINA AL MENJADOR,
I QUINS BOLETS MÉS BONICS!
QUAN EL PARE ELS PREPARA,
NO S'AGUANTA NI LA MARE.
QUÈ BONS SÓN ELS FREDOLICS,
ESTAN PER LLEPAR-SE ELS DITS !

LA SOPA

A MI M'AGRADA LA SOPA
D'ESTRELLETES O PISTONS.
A MI M'AGRADA LA SOPA
A L'ESTIU I A LA TARDOR.

EL MENJAR

M'AGRADA MENJAR CIGRONS,
ET DONEN MOLTA ENERGIA
I SÓN MOLT BONS.
EL TOMÀQUET AMB OLI I SAL!!!!
MENJARIA I MENJARIA
I NO EM FARIA MAL!
LA POMA, EL PLÀTAN I LA PERA
SÓN UNES FRUITES DE PRIMERA.

LA CARN ARREBOSSADA

ÉS UNA PASSADA
COM M'AGRADA
LA CARN ARREBOSSADA.
M'AGRADA PER DINAR,
M'AGRADA PER SOPAR,
TANT SE VAL
L'HORA QUE ME LA PUGUI MENJAR.

L'ARRÒS

L'ARRÒS ÉS PRODIGIÓS,
ÉS PETIT I BRILLANT
COM UN DIAMANT,
ÉS BLANQUINÓS I UNA MICA RUGÓS.
DOLÇ O SALAT
ÉS UN PLAT ELEGANT.
L'ARRÒS AGRADA A TOTHOM,
JA SIGUIS MOLT RIC
O UN RODAMON.
TANT SI ÉS A LA CASSOLA
COM SI ÉS BULLIT,
T'OMPLE LA PANXA
I ET DEIXA EIXERIT.

Isabel C.
Pilar
Isabel

EL BON DINAR

QUÈ BO ÉS L'ARRÒS!!!
QUAN ESTÀ BEN CALDÓS.

I DE SEGON UNA TRUITA
QUE ESTIGUI BEN CUITA.

DE POSTRES UN PASTÍS
I UNA COPETA D'ANÍS.

PER QUI VULGUI FER DIETA
MILLOR PATATA I MONGETA.

I CARN A LA PLANXA
PER BAIXAR LA PANXA.

Nfum Ngui

L'any mil nou-cents seixanta-tres a Guinea Equatorial va néixer un goril ·la albi .Tenia una malaltia, no tenia un pigment a la pell que es diu mel ·lamina. Si no l'haguessin agafat al poc temps hagués mort ja que els goril ·les albins no aguanten gaire els raigs de sol.

De nom li van posar Nfum Ngui que en llengua fang (llengua que parlen alguns habitants d'aquell país) vol dir goril ·la blanc.

Després d'un llarg viatge va arribar al Zoo de Barcelona on va viure molts anys i es va convertir en un símbol de la ciutat.

Aquest últims anys ha estat una mica trist i apartat i això era perquè estava malalt de càncer de pell.

Finalment els veterinaris del zoo l'han ajudat a morir amb una injecció.

A la classe hi ha diverses opinions.

Hi ha companys que diuen que s'haurien estimat més que hagués mort de mort natural però el que està fet ja està fet.

Quin remei!

Però també hi ha companys que opinen que està bé que l'hagin punxat amb una injecció ja que hauria patit molt i igualment s'hagués mort.

Amb el que sí que estem d'acord tots és amb que hem de vigilar perquè els goril ·les no desapareixen siguin blancs o negres.

Trobarem a faltar FLOQUET DE NEU.

ADÉU !!!

Classe GINESTA (tercer)

Pere

Estrella

S'HAINUNDAT L'ESCOLA!!!

Diumenge, 18 de gener del 2004, es va inundar l'escola.

Quan dilluns vam arribar a classe, en Miquel ens va explicar que s'havia reventat una bomba d'aigua que estava situada al sostre del lavabo, entremig de les dues classes de P-3.

Les classes de P-3 estan al tercer pis.

L'aigua va anar baixant per les escales i filtrant per les parets fins que va arribar a sortir per la porta que dona al pati.

Per sort, algun veí va veure que sortia aigua per la porta del pati i va avisar els bombers que aviat van tancar l'aigua.

A la tarda, una mare va veure que hi havia la policia a l'escola i va anar trucant tot de pares fins arribar a un que tenia el telèfon de la Pepa, la directora.

La Pepa, en Jordi, en Pere, la Pilar i alguns pares van estar bona part de la nit traient l'aigua amb pales i galledes. A l'endemà, quan vam arribar a l'escola ja s'havien fet malbé dos ordinadors, molts llibres de les classes de primer i segon i els nens i nenes de primer van haver d'anar a fer classe a l'aula de plàstica.

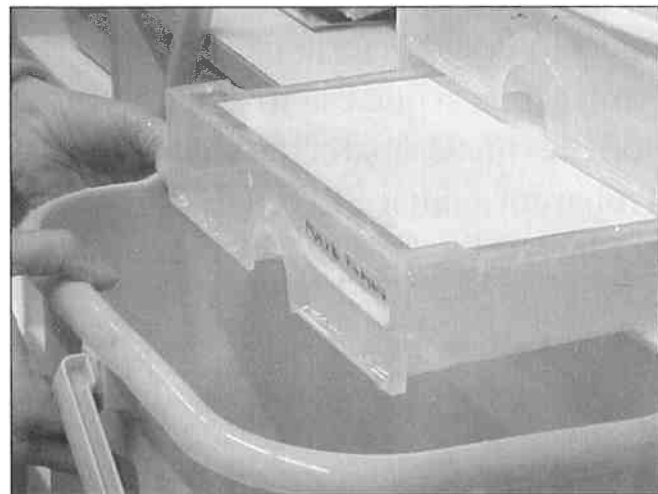
Les cuineres no podien preparar el menjar perquè no hi havia aigua a l'escola ni rentar plats.

Per dinar, van fer un entrepà i amanida i van haver d'anar a comprar garrafes d'aigua.

Davant de tots aquests incidents, ens preguntem:

Vols dir que calia canviar d'escola?

Els cronistes de la classe Olivera: Blai Mola i Daniel Garcia

FLOQUET PER SEMPRE

El passat trimestre, els nois i noies de les classes de Llevant i Marinada vam estudiar i vam conèixer moltes coses noves, però encara ens va quedar temps per seguir de prop els diferents temes d'actualitat que podíem veure a la televisió o llegir als diaris.

Per una banda, vam estar alerta a tot el procés de les eleccions al Parlament de Catalunya i, per l'altre, vam seguir des d'un principi totes les notícies que els metges i veterinaris anaven explicant de la malaltia d'en Floquet de Neu.

En Floquet de Neu patia una malaltia anomenada albinisme: tenia el pèl blanc. Això el va fer diferent. En Floquet era l'únic goril·la blanc del món!

Ara us explicarem un secret molt ben guardat sobre els goril·les:

Els Fangs són una tribu que viu a Guinea equatorial i tenen una dita que diu: "Els goril·les, que són uns animals molt llestos, saben parlar però no ho volen fer perquè si ho fessin, els homes els farien treballar!". Un dia uns caçadors Fangs van trobar un petit goril·la albí i el van portar al seu poblat. Això va coincidir amb la visita que en Jordi Sabaté Pi, que era un jove biòleg ple d'il·lusió que vivia a la Guinea Equatorial, va fer als seus amics els Fangs, i al veure el petit goril·la els va convèncer perquè li venguessin aquell petit animal.

En Sabaté Pi el va cuidar com si fos el seu fill i va descobrir que el petit goril·la aprenia a parlar amb ell. Aleshores van fer un pacte. El petit goril·la vindria a viure a Barcelona perquè els nens i les nenes, i també els adults, s'ho passessin bé amb ell i el veiessin créixer, i a canvi ell rebria l'estima de tothom!

En Sabater Pi mai va desvelar que els goril·les podien parlar, perquè moltes persones no se'n aprofitessin. Els anys van passar i en Floquet de Neu, que així es va dir, s'enyorava de la seva terra i de la seva gent. Ell que era un gran goril·la de la costa, s'avorria tancat entre quatre parets.

Va parlar amb el seu amic Sabater Pi perquè li havia promès que si algun dia volia tornar, podria fer-ho i així tornaria a viure al bosc on va néixer.

A nosaltres ens han dit que en Floquet de Neu s'ha mort perquè ja mai més el veurem.

Però en Floquet no és mort, és viu i és a la jungla amb la seva família que ja feia molt de temps que esperaven el gran goril·la albí que un dia havia de tornar per ser el gran rei blanc de la selva.

Us ha agradat la història? Oi que podria ser veritat?

Sobre la malaltia i la mort d'en Floquet férem molts textos, confeccionàrem murals, navegàrem per internet per saber-ne més i parlàrem de l'eutanàsia.

La majoria de nosaltres vam estar d'acord i a favor que se li practiqués l'eutanàsia, que l'ajudessin a morir sense patir i sense dolor. Aquestes i altres respostes van ser les que les noies i els nois de cinquè vam donar a l'hora d'opinar sobre l'eutanàsia, la mort sense sofriment:

— "Hi estic d'acord perquè ja no podia viure i patia molt i no tenia solució. També s'hagués mort al cap de poc temps."

— "Sí perquè no el volia veure patir més."

— "Potser hauria durat un temps més però patint, prefereixo que es mori abans."

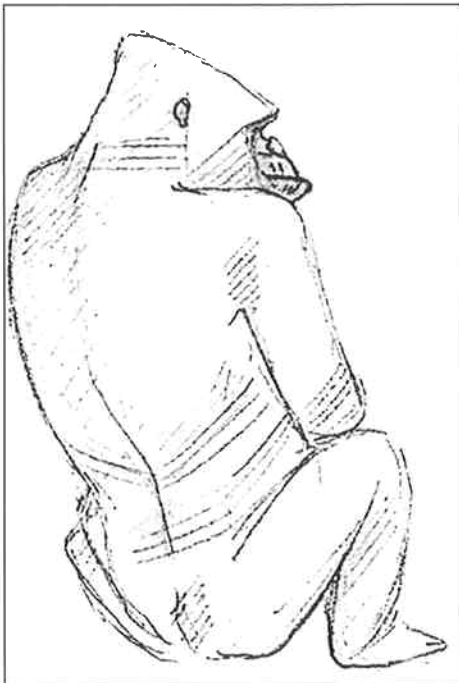
— "Perquè no patís ja que tenia una malaltia incurable."

— "Jo no li hauria donat la injecció perquè si el van agafar d'un bosc, l'haguessin hagut de tornar a la selva d'on va sortir i també s'hagués mort molt ràpid!"

— "Si ell fos una persona penso que també hauria escollit que li practiquessin l'eutanàsia!"

— "Sí, perquè no volia que patís més, però em fa molta pena."

— "No, perquè era l'únic goril·la blanc i em fa pena que es mori."

Us hem informat:
Llevant i Marinada, 5è
Gener del 2004

Les cadires infantils salven vides

La primera causa de mortalitat i lesions infantils entre els menors de 10 anys són els accidents de trànsit. Això ens hauria de fer reflexionar i prestar més atenció a la seguretat dels petits.

Cada any moren a l'Estat espanyol més de 110 nens menors de 12 anys, dels quals el 75% es podria salvar utilitzant els sistemes de seguretat que ja tots tenim a l'abast. Es tracta només de prendre consciència del risc, que afecta a cadascun de nosaltres sense excepcions, i utilitzar **les cadiretes infantils i els cinturons de seguretat**.

En l'actualitat gairebé tots els nadons ja van en seients especials per a ells, però massa pares n'abandonem el costum al voltant dels 3 o 4 anys,

la majoria de vegades perquè els nens es queixen i es posen molt pesats. **Cometem un greu error.** Continuen sent molt vulnerables als cops frontals i laterals. No hem d'esperar que la llei ens obligui a protegir els nostres fills. És de pur sentit comú utilitzar els mitjans que tenim a l'abast per evitar o

minorar el risc de lesió o fins i tot de mort.

Els nens menors de 12 anys han d'utilitzar en els desplaçaments en cotxe uns elements de fixació especialment dissenyats per a la seva morfologia, alçada i pes, no sent vàlids els elements comuns destinats al públic adult.

Fins aquesta edat, cada nen necessitarà **tres models diferents de cadira**. No s'ha de confondre els grups, ja que cada cadira és com una sabata i a cada edat li correspon el seu producte.

No tenim excusa per no utilitzar els mitjans que milloren la seguretat. El cost econòmic és mínim si ho comparem amb les despeses que habitualment fem amb els nostres fills (joguines, medicines, educació...). El cost emocional de la nostra irresponsabilitat no es pot pagar.

Hem d'explicar als nens la importància d'estar ben subjectats. No hem d'oblidar que els infants segueixen pautes d'hàbits basades en models i imitacions socials: el fet que els pares sempre ens col·loquem el cinturó és el millor exemple que podem transmetre als nostres fills.

L'educació, la salut i la integritat dels nostres infants, **NO TÉNEN PREU, NI EXCUSA QUE VALGUI.**

Recomanacions:

- Els nens han d'anar correctament asseguts. Sense excepcions.
- No s'ha de descordar el cinturó fins que el cotxe estigui parat.

- Els cinturons no han d'estar regirats.
- No s'ha de començar la marxa fins haver assegurat tots els ocupants inclosos els nens a les seves cadires.
- Les cadires han d'estar ben subjectades encara que no hi vagi el nen ja que poden produir danys a qui viatja en el cotxe.
- L'airbag ha d'estar desconnectat si posem la cadira al seient del davant. L'airbag pot ser molt perillós perquè pot generar fractures que lesionin centres nerviosos vitals.
- S'han d'ajustar els arnesos de la cadira a l'alçada de les espatlles. Les cadires porten sistemes de regulació per adaptar els cinturons a les diferents constitucions del nens. La tanca ha de quedar per sota dels malucs i no a l'alçada de l'estómac.
- No oferiu ni accepteu portar més nens al cotxe que places adients tingueu.
- Si la cadira ha patit un accident ha de ser substituïda perquè no estarà garantida la seguretat de l'estructura, encara que aparentment estigui íntegra.

Noèlia

Pensem que una col·lisió directe només a 30 km/h fa que sigui impossible mantenir el nen entre els nostres braços, encara que fóssim esportistes d'alta competició.

Maite A.

Què n'opinen els pares

Nuestro método

es no darle a nuestra hija opción a otra cosa que ir sentada en la sillita y con sus cinturones. Los hemos hecho desde muy pequeña y se ha ido acostumbrando.

Nunca nos planteamos convencernos de la necesidad de usar normas de seguridad porque sabemos que ocurren muchos accidentes de tránsito y algunos muy graves.

Para nosotros hay suficiente con hacer campañas... pero nunca deben faltar pues mientras todo va bien es normal bajar la guardia. Es importante que se difundan los hechos lamentables para que no dejemos de tener un poco de miedo.

Y seríamos culpables de negligencia si nuestros hijos se lesionaran en un accidente por no usar las medidas de seguridad adecuadas.

Jorgeline Ortega Roca (mare de P3 Tortugues)

QUÈ N'OPINEN ELS PARES

Al nostre cotxe
acostumem a pujar quatre persones.
Dues són adults i les altres dues són nens.
Recordo viatges de totes menes.

Encara que anem ben lligats, doncs aquesta és una de les condicions
indispensables per als adults de casa, de vegades sembla que tot vagi bé, que hi hagi
una bona harmonia; però d'altres vegades, comencen les discussions.

Així va ser que vam crear un joc per als quatre: El d'inventar-nos una història entre
tots, en la qual cadascú ha d'explicar una part .

Quan algú es cansa, li passa la història a l'altre perquè la continuï inventant.

Bé, com podeu pensar, hem imaginat molts contes. Alguns han estat molt
interessants i molt originals, on l'aportació de tots ens ha permès també
fer un viatge molt agradable. Us animeu a provar també?...

Xavier Aldavert (P5 i 3r)

Si tu, mare/pare, quan pugues al cotxe, et cordes el cinturó de seguretat,
perquè no ho fas amb els teus fills, que som molt més vulnerables?

Montse Ponsdomènech (mare Alba Vives, 2n Mags)

Teresa

Marga

Puri

Bàrbara

Maiite D.

NO PASSA RES. Sabeu, aquesta és una frase molt utilitzada en
l'àmbit automobilístic. Doncs sí, sí que passa. Ensensem que no
correm, que només anem aquí al costat, que val més que dormi un
estona estirat, que ja el portem ben agafat als nostres braços... Jo he
treballat molts anys en un taller de cotxes i us puc assegurar que la
majoria de les lesions més greus es produeixen a la part del darrere
d'un cotxe. Sé de casos en els quals els nens han sortit disparats pel
vidre del davant o del darrere. Nens que pateixen lesions de cervicals
de per vida a causa d'una simple topada a 30 km per hora. Recordo
el cas d'una nena de 8 anys que anava amb la seva mare quan el
cotxe va bolcar, anava sola al darrera sense cap tipus de protecció.
Va fer un munt de voltes dins el cotxe: lesions a la columna vertebral,
trencament d'algunes costelles i pinçament de cervicals. La mare no
va patir cap lesió física, però va quedar traumatitzada de per vida.

Assegurem els nostres fills i deixem de pensar que no passa res.

Marta de Prada (mare de la Paula Botinas, 1r A dracs)

CARAVANA SOLIDÀRIA AL SENEGAL

La nostra escola va participar en la campanya de recollida de material per a Diakha Madina, un poble del Senegal. Vam aportar-hi roba, material escolar, sanitari i arròs entre les coses que es van enviar. Un dels organitzadors d'aquesta expedició, juntament amb altres ONG i l'Ajuntament de Barcelona, que subministra els camions, és en Koumera

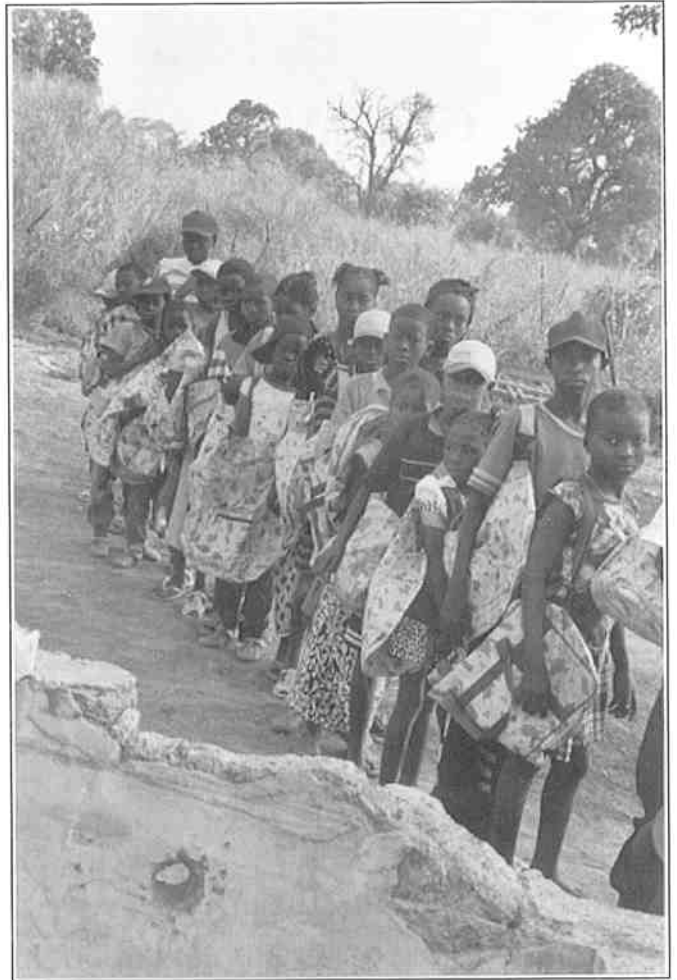

Diakhaby, veí del barri, amb el qual hem xerrat una estona perquè ens expliqui com ha anat aquesta 3a edició de la Caravana solidària.

- Com us ha anat aquest viatge?
- Molt bé. Vam sortir el dia 23 de novembre i vam trigar 14 dies a arribar a Diakha Madina. Vam haver de travessar la península ibèrica, el Marroc, Mauritània fins a la capital, Dakar. D'allí vam anar fins gairebé la frontera amb Mali, que és on hi ha el poblat.
- On lliureu el material que recolliu?
- Algunes de les ONG que participen a la caravana van distribuïnt material a diverses localitats al llarg del viatge. Nosaltres mateixos deixem el material sanitari a l'hospital de Kedougou, ciutat de 8000 habitants a 70Km de Diakha. Portem fins al nostre poblat la resta del carregament des d'on el distribuïm entre la gent d'allà i la dels vuit poblats dels voltants. Enguany hem portat un motocultor, bombes d'aigua i un generador que serviran per millorar el rendiment de l'agricultura que, juntament amb la ramaderia, són la base de l'economia.

UNA EXPERIÈNCIA

A l'escola, hi ha 90 nens i nenes. S'escolaritza els infants dels 7 als 12-14 anys però la seva situació és diferent de la de casa nostra: ells han d'ajudar de valent els seus pares en sortir de classe en les feines del camp i a tenir cura del bestiar. Els ha fet molta il·lusió tot el que han rebut per a l'escola tot i que estaven realment entusiasmats davant de les bicicletes que van baixar del camió.

. Quin és el vostre projecte més immediat?

. Volem continuar organitzant caravanes però necessitem urgentment recollir diners per construir un centre de salut a Diakha Madina. La gent s'ha de desplaçar a Kedougou per a qualsevol visita i, a més, no hi ha cap ambulància per transportar les urgències. S'han demanat subvencions

a l'Ajuntament de Barcelona però encara no n'hem obtingut cap compromís ferm.

Vam estar parlant molta més estona amb en Koumera sobre coses del seu país: les llengües que s'hi parlen, la religió, la fauna, etc. El que ens ha quedat clar és que estima molt la seva terra d'origen i que l'ajuda tant com pot mitjançant aquests projectes solidaris. Li volem agrair la seva disponibilitat i facilitar-vos la seva adreça electrònica i telèfon per si voleu col·laborar-hi més estretament.

Associació d'Amics de Diakha Madina

93 358 89 88 - 666 857 382

www.xarxabcn.net/diakhamadina

e.mail: koumera@yahoo.es

EL PARE CARABASSER DIU...

Si teniu ganes de recomanar un llibre, una activitat, una obra de teatre, una excursió per a tota la família o només per als grans, aquí hi ha la secció de temps lliure.

En aquest primer número hi ha una mica de tot: un llibre per a adults, informació sobre les biblioteques de Barcelona, el CaixaForum i una sortida en família.

L'OMBRA DEL VENT

Recomanem aquest llibre a qui li agradi el combinat del relat d'intriga i suspens, la novel·la històrica i la comèdia de costums. Si voleu podeu enviar les vostres impressions.

La cuina: Elena
Mariana
Lídia
Estrella
Carmen

BIBLIOTEQUES DE BARCELONA

A les biblioteques de Barcelona hi passen moltes coses: contes per als més petits (Món dels tovets), tallers, aperitius musicals (els dissabtes matí)... Si voleu més informació us podeu apropar a les biblioteques del districte o www.bcn.es/icub/biblioteques.

CAIXA FORUM

Al CaixaForum s'hi fan concerts familiars, activitats plàstiques per a nens i nenes... i, si no voleu fer res de tot això, podeu passejar-hi, que és ben bonic.

SORTIDA EN FAMÍLIA

Si us agrada fer sortides en família, us recomano la visita guiada a l'antiga adoberia de «Cal Granotes», una fàbrica de pell del segle XVIII. S'ha de trucar abans per reservar lloc i assabentar-se dels dies que hi ha «visita guiada teatralitzada». És força divertit i molt instructiu. Si algú es decideix a organitzar-ho per a un grup, potser es pot negociar el dia.

CAL GRANOTES. Baixada de la Unió, s/n Tel: 93 804 67 52.

Cal Granotes és dins de l'itinerari del Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia.

L'educació del gust (I)

Aquesta vegada, en el primer número de la revista nova de l'Escola, vull escriure sobre l'educació del gust i el plaer que proporciona el menjar.

Quan una persona passa un temps en un altre país, sobretot si és de cultura gastronòmica molt diferent i se li demana què enyorava més, la resposta és, quasi sempre, algun menjar: una paella, una truita de patates, pa amb tomàquet i pernil. Sempre són menjars senzills relacionats amb la memòria sentimental. Aquest exemple és il·lustratiu que el menjar és molt més que proteïnes i vitamines. La nostra relació amb el menjar és atàvica i té a veure amb els afectes, amb les estacions, amb el territori i amb el plaer que experimenten els sentits.

Sovint els records gastronòmics més plaents tenen a veure amb menjars de la infància -les croquetes de la

mare, els canelons de l'avia, etc.-. Retrobar els gustos i les sensacions de llavors ens fa retrobar l'ambient i les persones amb qui els compartim, ens dóna seguretat i plaer.

Per tot això penso que és tan important que un nen s'alimenti bé des del punt de vista nutricional, que el menjar sigui equilibrat i que conegui i gaudeixi dels aliments per les sensacions que li proporcionen. Quan un nen veu un bistec al plat, en sent l'aroma i, quan se'l menja, en percep la consistència i el gust però no pot veure ni valorar el contingut en lípids i proteïnes.

Amb tot això el que vull dir és que sovint el discurs de "nen menja't això que té moltes

vitamines o moltes proteïnes o que té calci per créixer" pot arribar a ser contraproductiu, ja que els nens (i els adults) no mengem per norma allò que ens fa bé, sinó més aviat allò que ens provoca la salivació. Potenciar la part lúdica del menjar, fer participar el nen en la preparació, fer de l'acte de menjar un ritual i una petita festa, procurar preparar els menjars de forma apetitosa, fer variacions en els menús, entretenir-se a la cuina, utilitzar productes de bona qualitat, etc. pot contribuir més a la salut i a la felicitat futura del nen que el discurs nutricionista i moltes altres coses que ens semblen tan importants per a la seva formació. (Continuarà)

Roser Romero del Castillo

Professora de Tecnologia dels Aliments de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona